

5: Kilometervreten

Dag 4: Van Birmingham (AL) naar North Little Rock (AR)

561 mijlen vandaag / 1272 km in totaal / 8160 stappen vandaag

Van zodra ik m'n ogen open, voel ik dat ik heerlijk geslapen heb en helemaal uitgerust ben, ook al is het nog maar 06u45. Een bezoekje aan het toilet en dan nog even terug m'n bed in: misschien kan ik nog wat sluimeren, want de wekker staat om 07u30 ingesteld. Dan opeens een luid geluid, alsof een overmaatse krekel in de slaapkamer van de jongens een concert aan 't geven is. Eum… wat? Dat is het brandalarm dat afgaat! Een fractie van een seconde weet ik niet wat gedaan. Moeten we nu echt langs de 2de trap, die de gastvrouw ons gisteren nog getoond heeft 'in case of…', naar beneden? Ik werp een blik door het badkamerraam: niets abnormaals te bespeuren. Hoesy is ook wakker, maar blijft er rustig onder: "Waarschijnlijk vals alarm, iets in de keuken dat het alarm getriggerd heeft." De jongens doen zelfs niet de moeite om uit bed te komen.

Ik kruip ook terug onder de lakens, gerustgesteld. Een half uurtje later echter van hetzelfde laken een pak, ditmaal in onze kamer, een veel snerpender en onaangenaam geluid. Ook nu weer geen deuren die in paniek geopend worden, rennende voetstappen, … Nu ik toch klaarwakker ben, neem ik alvast een douche, waarschijnlijk de laatste 'deftige' voor een tijdje. Hoesy volgt m'n voorbeeld, en tegen 08u00 uur gaan we met z'n vieren naar beneden: we zijn aan de ontbijttafel verwacht.

Zoals dikwijls het geval is in B&B's staat er in het midden van de eetkamer een grote tafel waar al enkele gasten aan zitten. De gastvrouw begroet ons en leidt ons naar een tafeltje aan de zijkant, dat stemmig gedekt is en plaats biedt aan 4 personen. Er staat

een vaasje met verse bloemetjes en het theelichtje is aangestoken. De hele setting heeft een beetje weg van een levensgroot oud poppenhuis, maar dan wel een dat in de speelkamer van een gegoede familie thuishoort: rijkelijk aangekleed, met dat onmiskenbare vleugje zuiderse charme.

Het ontbijt is heel lekker: ieder krijgt een groot bord met daarop verse fruitsla, een dunne ontbijthamburger – behalve Loic dan – een dikke eierkoek met verse tuinkruiden en stukjes tomaat en een verse croissant. De koffie en thee worden geserveerd in porseleinen kopjes met een gouden randje en oortje, de confituur in individuele porties in kleine, glazen kommetjes. Als de jongens voorzichtig informeren of er misschien nog wat 'leftovers' zijn, krijgen ze prompt een nieuw gevuld bord voorgeschoteld. Ik vind het allemaal geweldig en zit stiekem te genieten.

Na een babbel met een echtpaar en de gastvrouw volg ik mijn jongens die al eerder naar de kamer gegaan zijn. Terwijl Hoesy de uit onze camper meegebrachte afwas voor z'n rekening neemt, leidt Seighin het installatieproces van de Amerikaanse simkaart op onze GSM in goede banen. Ons oude, Amerikaanse GSM-nummer kunnen we spijtig genoeg niet meer gebruiken, maar Seighin kiest als verblijfplaats Chesapeake, VA, dus het zonenummer blijft vertrouwd: 757. Loic heeft tegenslag: z'n persoonlijke GSM is te oud om nog compatibel te zijn met de simkaart; z'n werk-GSM blijkt evenmin in aanmerking te komen. Alhoewel Hoesy's iPhone een net recenter model is dan die van Loic, lukt de ingebruikname van de 2de simkaart op zijn toestel wél. Bummer voor onze oudste zoon!

Dan is het Seighins beurt om te douchen; ik maak van de gelegenheid gebruik om via WhatsApp even met mama en papa te babbelen en hen een rondleiding van onze suite te geven. We zijn blij dat we elkaar horen, en vanaf nu zou het een stuk eenvoudiger moeten zijn, omdat we niet langer afhankelijk zijn van plaatsen met wifi, dus gemakkelijker bereikbaar… voorlopig dan toch ☺

Loic heeft nog steeds geen oplossing voor z'n mobiliteitsprobleem: hij werkt de komende week immers voor enkele dagen in een afdeling van Ineos in Mobile, AL, maar moet er vandaag wel zien te geraken. Hij had halvelings gehoopt dat Molly, de jongste DeKraai-dochter, hem een lift zou kunnen geven op haar weg terug naar Page, FL, maar krijgt geen antwoord op z'n berichten. Een plan B heeft ie niet echt, of toch niet een dat hij luidop kenbaar durft te maken. Wij zien het al van ver aankomen: RV-taxi, misschien?

Echter, helemaal tot in Mobile rijden zou ons té ver van onze originele route op weg naar NM leiden. Loic slaagt er finaal in om een zogenaamde Megabus vanuit Montgomery, AL naar z'n bestemming te boeken, tenminste, áls we hem daar op tijd krijgen: de bus vertrekt om 12u30, en het is een rit van anderhalf uur.

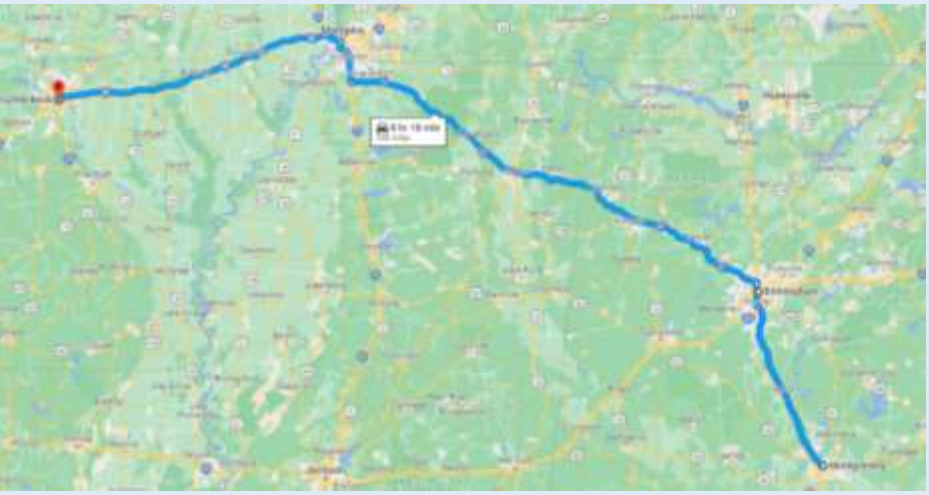

Ineens komt alles in een stroomversnelling: snel snel alles inladen en naar de camper brengen. Er is zelfs geen tijd meer om op zoek te gaan naar onze gastvrouw, maar ik kan nog wel afscheid nemen van de vriendelijke dame die mee hielp te bedienen. Loic speelt copiloot, terwijl Seighin en ik ons aan het tafeltje comfortabel maken. Het is hoogdringend tijd dat ik m'n schrijfwerk hervat: ik heb sinds eergisterenavond geen letter meer op papier kunnen zetten. Dat heb je met een laptop die z'n beste tijd gehad heeft – lees: geen batterij meer heeft- en dus alleen op stroom kan werken.

Een kwartiertje voordat we arriveren, maak ik Loics 'schoofzakske': een groot ciabattabrood, de helft met kaas en sla, de andere helft als 'peanutbutter jelly sandwich'. Ter plaatse gearriveerd – we hebben nog 10 minuten – is het even zoeken naar de stopplaats van de Megabus. Blijkt dat die op dezelfde plek als de Greyhound bus vertrekt: OK! Loic neemt vlug afscheid, zonder knuffel, en verdwijnt naar binnen. Oef, hij heeft het gehaald!

Terug anderhalf uur rijden naar ons originele vertrekpunt; ik zorg tijdens de rit voor de bokes voor chauffeur en bijrijder, net zoals tijdens onze vorige road trips. Vanuit Birmingham, AL begint dan onze échte tocht richting het verre Alaska. Eerste stop: Capulin Volcano National Monument in New Mexico. Daarvoor leggen we zo'n kleine 1.800 km af en doorkruisen we maar liefst 6 staten: Alabama, Mississippi, (een flirt weliswaar met) Tennessee, Arkansas, Oklahoma en Texas. Met andere woorden: een laaaange rit, zonder echte tussenstops – als je de tankbeurten en de stops voor het avondmaal en de overnachting niet meetelt. We hadden het ons gemakkelijker kunnen maken door te opteren voor een rechttoe rechtaan traject. Dat zou echter behoorlijk saai geweest zijn, want elke dag dezelfde routine: opstaan, rijden, eten, slapen, repeat. We hebben daarom gekozen voor een iets langere, maar meer boeiende route: omdat we de States toch moeten doorkruisen om in Canada te belanden, heeft Hoesy de tocht daarnaartoe langs 5 nog niet bezochte nationale parken gepland.

5: Kilometervreten

Zolang we maar op 26/08 tegen 22u00 ’s avonds in de luchthaven van Calgary, AB staan om Loic op te pikken vooraleer onze reis te vervolgen…

En zo komt het dat we rond 16u00 de grens met Mississippi, de Magnolia State, oversteken. Op dat moment zit ik nog steeds achteraan aan het tafeltje vlijtig te typen, maar ik merk dat de copiloot aan ’t indommelen is. Als er iets is waar Hoesy een hekel aan heeft terwijl hij aan het stuur zit, is dat zijn bijrijder in slaap valt. Dat maakt hem ook vermoeid, en ’t is natuurlijk voor ieders bestwil dat de chauffeur wakker blijft. Een aflossing van copiloot dringt zich dus op, wat voor mij ineens de allereerste keer in de passagiersstoel vooraan betekent. Gelukkig kan ik wel voort op m’n laptop blijven tokkelen, want m’n verhaal is bijlange na nog niet up-to-date!

Naar goeie gewoonte sla ik na praktisch elke paragraaf het geschreven stuk op, en maar best ook, want een uurtje later valt ineens m’n laptop uit. Poef, gedaan met schrijven! Blijk dat wanneer de benzinetank nog maar voor een kwart gevuld is, de generator zich dan automatisch uitschakelt [noot van Hoesy: dit om te vermijden dat je plots zonder benzine komt, doordat je de generator liet draaien. Immers, zonder benzine is het nogal moeilijk rijden naar de volgende benzinepomp]. Op zoek naar een benzinestation dus! We hebben al gemerkt dat ook hier de brandstofprijzen weer geleidelijk aan ’t dalen zijn, wat goed nieuws is voor onze portemonnee: gemiddeld geven we aan een tankbeurt zo’n 175,00 USD uit [noot van Hoesy: de tankinhoud is 55 gallons, oftewel een kleine 220 l]!

Alhoewel het vooravond is, had onze chauffeur toch nog graag een koffietje gedronken. Ikke dus naar de shop van het benzinestation, om daar te moeten constateren dat er een briefje op de deur hangt: ‘Back in 30 minutes’. Hmm, dat kan nog wel even duren. Aan de overkant van de baan bemerk ik een Subway: hebben ze daar ook geen koffie? Volgens Seighin, die spontaan aanbiedt me te vergezellen – diene riekt een buitenkansje! – wel. Wij dus met z’n tweetjes naar daar, waar onze jongste prompt een 6 inch sandwich bestelt. Koffie is er niet te verkrijgen, helaas. Ik geef het nog niet op en zet m’n zinnen nu op de Sonic. Voor diegenen die dit niet kennen: de Sonic is een drive-inketen, waar je niet binnen kan eten [noot van Hoesy: dit is echter aan het veranderen, want sommige Sonics hebben wel een binnenruimte gekregen]. Je parkeert je wagen aan een van de vele inhammetjes op de parking en bestelt vanuit je auto via de luidspreker daar aanwezig je maaltijd. Een poosje later komt een serveerster – soms op rolschaatsen - dan op een plateautje het gewenste brengen. In die 6 jaar dat we in de States gewoond hebben, ben ik geen enkele keer daar eten gaan halen, wegens de notie van goedkope en ongezonde fastfood. Vandaag komt daar dus verandering in.

Ik teen naar de luifel waaronder zitbanken staan en eveneens 2 grote panelen met menu en luidspreker aanwezig zijn. Na even zoeken ontdek ik de hot coffee, weliswaar bij het ontbijtgedeelte. Ach, ik kan maar proberen. De geluidskwaliteit laat te wensen over,

want ik moet m'n bestelling 3 keer herhalen vooraleer het juiste order op de display verschijnt: nee, ik moet géén ice coffee hebben! Geen idee hoe ik moet betalen: als ik m'n creditcard aanbiedt, gebeurt er niets. Wat later komt er een dienster naar buiten: of ik het ben die de koffie besteld heeft? In de namiddag hebben ze gewoonlijk geen koffie meer, dus ze moet een nieuwe pot zetten, wat een 10-tal minuutjes kan duren. Maar ze is bereid om na aflevering van haar plateautje aan een van de wachtende wagens een 'cup' op de plaats van de koffiepot te zetten, dan duurt het minder lang. Zo gezegd, zo gedaan. Ze neemt m'n creditcard mee naar binnen om daar af te rekenen en komt niet lang daarna terug met de beker en de rekening. Even voel ik me schuldig dat ik geen cash geld op zak heb om ze een kleine fooi te geven…

En de rit gaat voort: rond 18u30 steken we de grens met Tennessee over, amper 10 minuutjes later rijden we Arkansas binnen. Seighin gaat op zoek naar een goed eetadresje, maar het aanbod is aan de magere kant: het duurt nog anderhalf uur vooraleer we een Longhorn Steakhouse bereiken. Aangezien dit nu toevallig wel een van de favoriete restaurantketens van ons gedrieën is, besluiten we daar te gaan dineren.

Het loopt tegen negenen aan als we onze bestelling aan een vriendelijke serveerster doorgeven en bespreken wat we na het avondeten gaan doen. Rijden we nog wat door, of zoeken we een slaapplaats voor de nacht? We polsen bij de dienster of het toegelaten is om op de parking van de Longhorn te 'kamperen'. Ze is niet zeker, en gaat het navragen. Ze keert terug met de boodschap dat – in tegenstelling tot wat zij dacht – de Longhornparking géén privé-eigendom is, maar deel uitmaakt van de parking van het shoppingcenter, waar overnachten geen optie is. Ze hebben nog niemand weggesleept weten worden, maar ja…

We kruipen dan maar terug ons huis op wielen in en zetten koers naar een Walmart: volgens verschillende bronnen (RV-sites, bloggers, …) is het immers toegelaten om daar de nacht door te brengen, en zou het bordje op onze slaapplaats van eergisteren een uitzondering geweest zijn. We vangen echter bot: zowel aan de kleinere 'Neighborhood Walmart' als aan het grote 'Walmart Supercenter' staat het duidelijk aangegeven. Een rit naar een Sam's Circle brengt evenmin soelaas: ook hier 'No overnight parking'. We beginnen ons stilletjesaan Jozef en Maria te voelen, als we al googlend een artikel van februari 2022 ontdekken: 'Cracker Barrel restaurants all over the U.S. offer free overnight parking for RVers.' En dus wagen we onze kans in de Cracker Barrel van North Little Rock, AR, waar we verwelkomd worden met het bordje 'RV and bus parking'.

Aan de achterzijde van het restaurant staan er op de speciaal daarvoor voorziene plaatsen al 2 campers, dus we zijn tamelijk gerust dat we hier wel mogen overnachten. Onze 'buren' hebben hun generator laten draaien, maar wij besluiten wijselijk dit voorbeeld niet te volgen: niet alleen is dit een kostelijke zaak, het getuigt ook van weinig respect voor de medekampeerders, wegens behoorlijk lawaaierig. En zo maken we ons op voor opnieuw 'een hete nacht'…

Dag 5: Van North Little Rock (AR) naar Des Moines (NM)

764 mijlen vandaag / 2502 km in totaal / 7089 stappen vandaag

Behoorlijk geradbraakt beslissen we om rond 07u30 op te staan. Ik herinner me een stukje van de tekst van de 'Travel+Leisure'-website van gisteren: "Once you've found your spot for the night, make sure to give the restaurant (or store) some love. It's a great place to get a hearty (and affordable) meal or a gift for your friends or family back home." Alhoewel ik heel graag in de Cracker Barrel op z'n minst een koffie zou willen gaan drinken, geeft Hoesy de voorkeur aan onmiddellijk vertrekken. We maken Seighin wakker, die nog half slapend aan tafel gaat zitten. Hoesy kruipt achter het stuur voor een rit naar een rest area een uurtje verder.

Onze verwachtingen in verband met onze kwalitatief arme nachtrust zijn meer dan ingelost: niet alleen was het opnieuw afgrijselijk warm in onze camper, ook was het behoorlijk luidruchtig buiten. Nee, geen feestende buren, maar de aanwezigheid van de nabijgelegen snelweg waar het verkeer dag en nacht over raast, is een van de oorzaken. Daarbij komt nog dat onze slaapplek vlakbij een of andere fabriek gelegen is, waar er met zware metalen onderdelen (spoorwegrails?) gewerkt wordt. En dan spreken we nog niet over de goederentreinen die 's nachts met toeterende hoorns/claxons (of hoe je

het ook noemt) over de sporen denderen. De generator van de buren tenslotte was de kers op de lawaaitaart.

Op de rest area aangekomen houden we halt op de parking van de trucks – een beetje intimiderend, die grote bakbeesten – en nemen we eindelijk de tijd om onze dag te beginnen. Ik heb de eer en genoegen om als eerste van het gezelschap onze eigen douche uit te proberen. Een 20-tal minuutjes op voorhand hebben we de generator, waterpomp en -heater aangelegd, waardoor het water zeker warm genoeg is om de moeheid weg te wassen. Terwijl Hoesy doucht, bakt Seighin pannenkoekjes en snijd ik het fruit voor de fruitsla. Het ontbijt doet deugd, en doet ons langzaam maar zeker de slechte nacht vergeten. Na het eten bezoekt onze jongste de toiletten in het gebouwtje van de rest area, terwijl wij de afwas voor onze rekening nemen. Nog een snelle douche voor Seighin en dan vertrekken we weer, opgefrist voor de lange rit die we vandaag voor de boeg hebben.

De regen die deze ochtend al – soms fel – naar beneden viel, blijft bij ons voor de ganse dag. Niet echt aangenaam weer om in te rijden, zeker niet met die Amerikaanse trucks die je bij het inhalen (!) voor een paar seconden nagenoeg blind maken door het

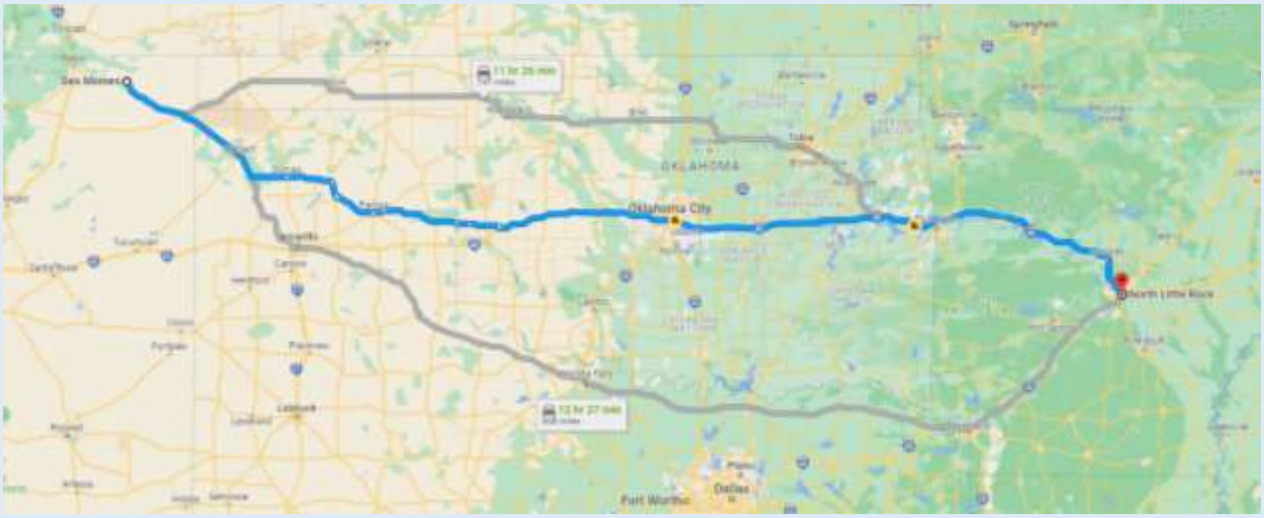

opspattende water dat ze achterlaten. M'n ventje is echter een puike chauffeur en laat zich hierdoor niet uit het lood slaan. Ik heb met onze jongste afgesproken dat hij voorlopig de copilootrol op zich neemt, zodat ik eindelijk helemaal kan bijschrijven.

Rond de middag verruilen we Arkansas voor de 'Sooner State', Oklahoma. Een plasstop

een half uurtje later geeft ons de kans om ineens ook voor de 1ste maal ons afvalwater te lozen: een schijnbaar ingewikkelde procedure, maar met behulp van het handboek van de RV klaren mijn 2 mannen de klus. Enkele minuutjes verder rijden houden we opnieuw halt, om te tanken – de generator heeft zich opnieuw automatisch uitgeschakeld – en in de Walmart inkopen te gaan doen. Naast eten voor de eerstkomende dagen schaffen we ook nog enkele essentiële zaken aan: een pottenlekker, een klopper, een maatbekertje, een grote kom waar we het fruit in kunnen bewaren, … allemaal dingen die in het basis-keukenpakket van de camper ontbreken.

Omstreeks 14u00 begint Seighins maag alweer te protesteren, dus smeer ik bokes. De mijlen rijgen zich aan elkaar, het vlakke landschap ligt er mistroostig bij, terwijl de regen gestadig blijft neervallen. Een eentonige rit zonder noemenswaardige gebeurtenissen, maar wel een die mij de gelegenheid geeft om ons reisdagboek eindelijk helemaal aan te vullen. Meteen neem ik me voor om in 't vervolg niet meer zoveel tijd te laten tussen de verschillende 'schrijfmomenten'… alhoewel dit wellicht een utopie is, gezien de activiteiten die we allemaal gepland hebben.

5: Kilometervreten

Tijdens een van de benzinestops neem ik plek van copiloot terug in. Het is 17u00 voorbij als we de 'Lone Star State' bereiken. Op een van onze vorige road trips moet ik het zeker al opgemerkt hebben, maar opnieuw valt me op hoezeer het noorden van Texas verschilt van het zuiden. De weg slingert zich door een desolaat, wijds landschap, met verroeste ja-knikkers en boortorens en trieste stadjes, bol van verloren gegane olieglorie.

Het voornemen van de chauffeur om vóór de duisternis ter plekke te zijn, blijkt te optimistisch. De ondergaande zon zorgt voor prachtige kiekjes, maar eens dat die verdwenen is, wordt het turend in het donker voortrijden op een onverlichte weg. De vermoeidheid begint toe te slaan, en ik probeer wakker te blijven, m'n blik op de Waze-app gefocust. De grensovergang met New Mexico – een poging tot fotograferen van het bord dat het 'Land of Enchantment' aankondigt, resulteert in een vage schaduw – betekent automatisch dat we een uurtje jonger worden: we bevinden ons nu in de Mountain Standard Time (MST) zone.

Eerder op de dag had ik een discussie met Hoesy gehad: hij had op Waze een Cracker Barrel Country Store niet ver van het park teruggevonden, maar hoezeer ik ook m'n best deed, ik kon deze niet lokaliseren, ook niet via Google Maps. Als de Waze-app finaal omstreeks 21u30 aangeeft dat we onze bestemming bereikt hebben terwijl we ons echt in 'the middle of nowhere' bevinden, ziet hij zijn vergissing in: hij blijkt een échte 'country store' voor een Cracker Barrel aanzien te hebben. Dan maar met enige moeite rechtsomkeer maken, naar een rest area die we een 20-tal minuten eerder voorbijgereden zijn. Daar vinden we een rustig plaatsje naast een boompje en

onmiddellijk beginnen we met de voorbereidingen van het 'luie-wijven'-maal: leve de diepvriesgerechten die in de microgolfoven klaargemaakt kunnen worden!

Hoesy is vooruitziend en vist een deken/sprei uit de koffer van de RV. Ik daarentegen denk dat het nog wel zal meevallen, en dat het verschil in temperatuur tussen de voorbije en deze nacht niet zo drastisch zal zijn dat we ineens warmer bedgerief nodig hebben. Een ding is zeker: de warmte zal ons vannacht niet uit onze slaap houden. Net voor het slapengaan horen we vlakbij in een korte tijd enkele treinen passeren: oh nee, er ligt opnieuw een spoorweg naast onze overnachtingsplaats! Dat belooft weinig goeds voor onze nachtrust…

Dag 6: Van Des Moines (NM) naar Mosca (CO)

190 mijlen vandaag / 2808 km in totaal / 11105 stappen vandaag

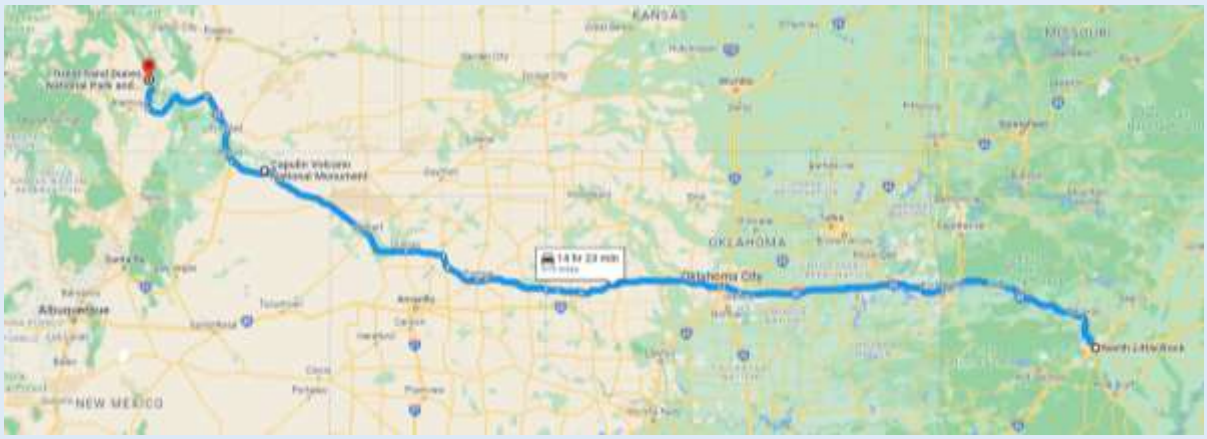

Kijk eens aan! Rond 06u00 open ik m'n ogen, terwijl het alarm ons normaal gezien pas anderhalf uur later gewekt zou hebben, maar ik voel me goed uitgerust. In tegenstelling tot wat we vreesden, is er geen nachtelijk treinverkeer geweest op de sporen vlakbij de rest area. De nacht bracht soelaas onder de vorm van koelte, zelfs in die mate dat ik wakker ben geworden met het gevoel van 'Hmmm, heb ik nu wel of niet een extra cover nodig? 't Is op 't randje…' Een beetje dichter tegen hubby aankruipen dan maar, terug in slaap vallen en tijdens een volgend wakker momentje halfslapend merken dat m'n halve trouwboek zijn deken met mij gedeeld heeft: lief!

Over halve trouwboek gesproken: ook hij vertoeft al in het land der wakkeren. We proberen nog een klein dutje te doen, maar de ochtendzon schijnt uitnodigend door de gordijntjes én de regen is gestopt, dus eigenlijk zijn we gretig om aan de nieuwe dag te beginnen. Vandaag bezoeken we immers ons eerste National Park van onze road trip

naar Alaska! We staan dus maar op, maken onze jongste wakker – die eveneens beter geslapen heeft, alleen te kort – en tegen 08u00 zijn we aan 't rijden, richting Capulin Volcano National Monument.

Een 20-tal minuutjes later draaien we de nagenoeg lege parking van het visitor center op. Als we het gebouw binnenstappen, krijg ik opnieuw een vertrouwd gevoel en besef ik nog maar eens dat de USA echt wel m'n 2de thuis geworden zijn. De vrouwelijke ranger checkt onze 'America the Beautiful' pas – oeps, nog niet getekend achteraan! – en legt het belang van deze plaats uit. De Capulin vulkaan is een goed voorbeeld van een mooi egaal uitgebarsten vulkaan: de top is er gelijkmatig af gekomen, wat tot de vorming van een typisch kegelvormige heuvel heeft geleid.

Een korte rit langsheen een kronkelend baantje waar we met onze 25 feet RV nog juist op mogen – daarom ook dat we deze grootte van camper gehuurd hebben – brengt ons naar een rustige parking nabij de top van de vulkaan. Van daaruit hebben we al een supermooi panoramisch uitzicht over de weidse vlakten onder ons. Gek genoeg maak ik me de bedenking dat ik nog steeds geen Starbucks bezocht heb, ook al vertoeven we alweer 5 dagen in de States. Een paar dagen geleden diende er zich even een kans aan, toen we door Tennessee aan 't rijden waren, waar ik nog steeds een mok van mis. Echter, de opgezochte Starbucksvestigingen lagen té ver van onze route af, en dus ben ik nog steeds verstoken gebleven van m'n favoriete koffie. Hier moet ik dringend verandering in brengen!

We parkeren op een speciaal daartoe aangelegde RV-plek en beginnen aan de voorbereidingen van ons ontbijt. Hoesy stalt het picknicktafeltje en 3 vouwstoeltjes aan de rand van het terrein uit en zorgt voor de koffie, Seighin bakt de pancakes en ik wijd me aan m'n dagelijkse 'fruitslamaker'-taak. Het is ongeveer 09u00 als we in het zonnetje zitten te genieten van al dit lekkers, met als bonus een prachtig decor: dit is toch de max?

5: Kilometervreten

Om niet te overmoedig aan onze reeks van tochten en wandelingen van deze road trip te beginnen, kiezen we voor de Crater Rim Trail, een lus van 1 mijl rondom de krater. Het padje is zelfs geasfalteerd, en we hoeven dus geen wandelschoenen aan te doen: normaal schoeisel volstaat. Het is zalig weer en er zijn geen andere wandelaars aanwezig: we hebben heel de prachtige natuur voor ons alleen. De zon schijnt, de temperatuur is aangenaam, de juniperstruiken verspreiden een heerlijke geur. Ik voel me simpelweg gelukkig: dit is echt wel m'n ding.

Volgens de bordjes langsheen het traject is de vegetatie een mengeling van de graslanden van de vlakten en de bossen van de bergen. Dat kan wel kloppen: naast de prairiegrassen en verschillende soorten veldbloemetjes en cactussen vind je ook kleine dennenbomen en mossen. Klaarblijkelijk is deze plek een aantrekkingsplaats voor lieveheersbeestjes: we vinden er verschillende concentraties van op de planten. Boven ons in de zomerlucht zweven een 4-tal roofvogels loom over de vlakten, op zoek naar prooi. Ik vertel aan m'n medewandelaars dat er hier ook ratelslangen leven. Net zoals zwarte beren en elanden schuwen ze het contact met mensen, behalve wanneer ze zich bedreigd voelen. M'n woorden zijn nog niet koud, of een slang verschijnt vanuit de bosjes en kronkelt traag op het pad onze richting uit. Zo te zien heeft ze niet die typische ratel aan het uiteinde van haar staart, maar we houden toch afstand en wachten af. Heel op haar gemakske en poserend voor de foto's lijkt het wel, verdwijnt ze finaal in de bosjes aan de overkant.

5: Kilometervreten

Nadat we terug op ons vertrekpunt zijn gekomen, kiest Seighin ervoor om naar de camper te gaan, terwijl wij nog even de Crater Vent Trail aflopen, een pad van 650 m heen en terug dat ons tot aan de lagergelegen mond van de vulkaan voert. Het terrein errond ligt bezaaid met zogenaamde 'cinders', met hier en daar grotere lava- en puimsteenblokken.

Vooraleer we het park verlaten, springen we nog even binnen in het bezoekerscentrum, voor een sanitaire stop. We maken van de gelegenheid gebruik om aan de ranger de foto's van 'onze' slang te tonen: of hij misschien weet wat voor slang het is? Tot onze verbazing twijfelt hij tussen een ratelslang en een bullsnake, want de ratelslangen die hier voorkomen, hebben niet steeds de kenmerkende ratel. Na bevraging van een collega blijkt het dan toch een niet-giftige bullsnake te zijn. De ranger vindt het een mooie foto en nodigt ons uit om deze op de Facebookpagina van Capulin Volcano National Monument te zetten.

5: Kilometervreten

Alhoewel de afwas juist niet uit de pompsteen puilt, gaan we nu geen tijd verliezen door te wachten op warm water: vanavond hebben we immers een overnachtingsplekje voor onze RV gereserveerd en hopen we dan tijd en mogelijkheid te hebben om ons over de vuile vaat te ontfermen. We zetten daarom dadelijk koers naar onze volgende bestemming: het Great Sand Dunes National Park in Colorado. De rit daarnaartoe zou

slechts een 3-tal uurtjes in beslag mogen nemen en verloopt rustig. Omstreeks 12u30 rijden we de 'Centennial State' binnen, zonder evenwel een kiekje van het staatsbord te kunnen nemen. Ditmaal stond de grens immers niet aangeduid in Waze en Hoesy waarschuwde me net niet op tijd om m'n GSM nog in aanslag te brengen. Slechte punten voor de onoplettende chauffeur – mij treft geen blaam, aangezien ik heel geconcentreerd ons reisdagboek aan 't updaten was.

Een uurtje later houden we halt bij ons vertrouwde inkooppunt: de Walmart. Enkele zaken aanschaffen voor het avondmaal; de mannen scoren een dashcam, wat mij prompt doet overgaan tot aankoop van een Yankee Candle die in aanbieding staat. Een lekker geurende camper, wie stelt dat nu niet op prijs? ☺

De benzineprijs ligt hier boven de 4,00 USD/gallon, daarom rijden we nog een 3-tal kwartier verder waar de prijzen iets lager zijn: op een tank van 55 gallons scheelt dat toch wel een slok op de borrel! Daarna neem ik even plaats bij onze zoon aan tafel om de bokes te helpen smeren: het is alweer na 14u00. Terwijl we het laatste stuk van ons traject afleggen, zorg ik ervoor dat het verhaal over ons wedervaren op punt staat.

Om 15u45 passeren we het bord van Great Sand Dunes National Park and Preserve. De weg naar het bezoekerscentrum biedt ons al een voorsmaakje van wat ons te wachten staat: in de vlakte voor ons rijst er een enorme concentratie aan hoge zandduinen op, met daarachter een nog hogere bergketen. Het lijkt wel alsof een reus de duinen aan een kust opgeschept en ze plompverloren in het binnenland gedumpt heeft. De lucht erboven is dreigend – er is regen op komst – en geeft aan het geheel een bevreemdend uitzicht.

Seighin blijft in de camper zitten terwijl wij het visitor center binnenstappen. De ranger wijst ons de weg naar de kampeersite en geeft enthousiast uitleg over de verschillende wandelingen die je hier kan doen, zowel in de duinen – niet voorzien van welomlijnde trails, je mag overal hiken waar je wil – als in de bergen. Zijn favoriete wandeling is de Montville Nature Trail, maar da's een pad langsheen een kreek in de bossen aan de voet van de bergen, en we zijn voor de duinen gekomen.

We zetten koers naar de Piñon Flats waar we een slaapplek voor de nacht geboekt hebben, om onze RV te installeren en dan te gaan hiken. Op weg daarnaartoe echter passeren we de weg naar de Dunes Parking. Change of plans: we gaan éérst de duinen verkennen en daarna naar de campground.

De paar druppels regen die me begroetten terwijl ik een foto van het bord van het nationale park maakte, zijn verdwenen, maar in de verte kunnen we duidelijk

regenwolken spotten die in onze richting lijken te komen, dus we nemen voor alle zekerheid ook een regenjas mee op onze tocht. Star Dune, een van de 2 hoogste duinen van Noord-Amerika, moeten we spijtig genoeg links laten liggen: de wandeling daarnaartoe en terug bedraagt weliswaar een behapbare 9,6 km, maar je hebt er gemiddeld 5 uur voor nodig, dus dat gaat niet lukken. We kiezen dan maar voor High Dune on First Ridge als bestemming. Volgens de parkfolder is het niet de hoogste duin, maar biedt de top ervan wel een overzicht over het ganse duinencomplex.

Het is 16u45 als we onze tocht aanvatten, en we krijgen al dadelijk onze eerste uitdaging gepresenteerd: voor ons ligt er een vlakte, de Medano Creek, waar er her en der water staat. Op zich geen probleem – we hebben alle drie onze wandelschoenen aan – maar als we dichterbij komen, merken we dat het geen plassen zijn, met hier en daar een droog plekje tussen, maar een veelheid aan stroompjes, die in en tegen elkaar vloeien en elkaar versterken, waardoor er van het ene op het andere moment eensklaps een meertje gevormd wordt. [noot van Hoesy: het wisselend patroon van die stroompjes had ik nog nooit tegengekomen. De andere reisgenoten hadden hier weinig oog voor, maar toch was het iets speciaals]

Soit, we geraken aan de overkant zonder ál te nat schoeisel en zetten op goed gevoel, want geen bewegwijzering, koers naar High Dune. Het wordt een pittige tocht: het zand is tamelijk rul, en ondertussen is het terug beginnen regenen, waardoor het nog zwaarder wordt. Het is klimmen en dalen, maar voornamelijk het eerste, en het hoogteverschil is behoorlijk. Telkens rijst er achter een duin weer een nieuwe op; we zullen het morgen voelen aan onze kuit- en dijspieren! Ondanks de regen merk ik al vlug dat ik te warm aangekleed ben, en ik moet regelmatig halt houden om op adem te komen. Tja, den ouwe dag, zekers? M'n fantastisch moederkensdagcadeau – een regenjas van

Jack Wolfskin, dank je wel, kids! – komt héél goed van pas: zelfs zonder hoodie, die ik tijdens de tocht uitspeel, heb ik het warm genoeg én blijf ik droog. Love it!

Ook Hoesy hapt naar adem, en da's een nieuwe gewaarwording voor hem: vóór z'n triple bypass had ie hier helemaal geen last van. Onze jongste daarentegen sprint als een dartel veulen de rijzende duinkammen op en staat al een tijdje te wachten als wij puffend arriveren. We constateren dan dat we waarschijnlijk nog niet op 'onze' duin staan, want aan onze linkerkant bevinden er zich mensen die hoger staan. Een laatste inspanning brengt ons naar de top van High Dune, en onmiddellijk vergeten we de doorstane labeur: het zicht is adembenemend mooi. Het is gestopt met regenen; we genieten, drinken het landschap in ons op, nemen gekke selfies. Een Brits koppel uit Cambridge vraagt een foto van hen te maken en doet vervolgens hetzelfde voor ons. Een jongedame hoort ons spreken en vraagt 'Nederlands?' Ze vertelt ons dat ze in Amerika geboren is, maar in Nederland gewoond heeft. Haar Nederlands is goed: je hoort haar Amerikaanse accent, maar ze spreekt vlot. Wat een fijne ontmoetingen, hoog op een duintop in Colorado!

We checken mijn Runkeeper: nog niet eens een uurtje hebben we erover gedaan om boven te geraken. De terugtocht gaat natuurlijk een stuk gemakkelijker verlopen, want voor het grootste deel is het nu afdalen. We besluiten niet hetzelfde traject terug te

nemen, maar een ommetje te maken langs een aantal andere duinkammen. De gekkigheid zit er goed in: we maken 'maansprongetjes' en skibewegingen, lopen naar beneden – het zand remt ons toch af. Nog even de watervlakte oversteken en we staan terug op de parking. We klokken af op een solide 1 uur en 3 kwartier voor iets meer dan 4 km; het is 18u45.

Benieuwd naar ons slaapplekje rijden we nu naar de iets verdergelegen campground. Deze bestaat uit 2 grote lussen, met verzorgd aangelegde plaatsen voor de gasten, zowel tent- als caravan en RV-bewoners, temidden van lage boompjes en struiken met bloemen. Een aangename setting, met een mooi zicht op de duinenpartij van Great Sand Dunes. Er zijn propere toiletten en een buitenlavabo voor een eventuele afwas, maar geen warm water, dus ook geen douches: pfff, dat wordt nog een dagje langer met ongewassen haar rondlopen!

Tot onze verbazing lezen we dat we de generator maar tot 20u00 mogen laten werken: verdorie, dat valt tegen! Dit wil immers zeggen dat we in een tijdsbestek van 3 kwartier moeten afwassen, koken en douchen. Wat meer is: de 'heater' heeft minstens 20 minuten nodig vooraleer hij ietofwat acceptabel warm water produceert. We schieten dan ook meteen in gang: we zetten alles gereed, klaar om tot actie over te gaan van zodra de gewenste temperatuur bereikt is. Hoesy zet een fluitketel met water op, om het afwaswater een extra boost te geven. Dan springt hij onder de douche, gevolgd door ondergetekende: geen mogelijkheid tot haar wassen, maar wel een snelle

wasbeurt om het zand van ons af te spoelen. Vervolgens wassen wij beiden af, terwijl de jongste doucht, ondertussen de microgolfoven benuttend om ons (diepvries)avondmaal te bereiden.

We overschrijden het academisch kwartiertje met 2 minuutjes: om 20u17 kunnen we aan tafel plaatsnemen en tot rust komen bij een al bij al eetbare maaltijd en een beker witte wijn. Nog een muffin als nagerecht, en we kunnen er weer tegen. À la guerre comme à la guerre, n'est-ce pas?

Alles aan de kant ruimen, waarna Hoesy al gewaagt van in bed te kruipen: het is net 21u30 gepasseerd. Iets te vroeg naar mijn goesting, maar veel anders kunnen we niet echt doen. M'n batterijloos laptopke is nutteloos zonder stroom, dus onmogelijk om verder te schrijven aan ons reisdagboek, en het bereik is op z'n best haperend, wat inhoudt dat we evenmin via Messenger of mail met de buitenwereld kunnen communiceren. Ik hou me dan maar een tijdje bezig met het bekijken van de hele rits foto's van de afgelopen dag. Rond 22u30 besluit ook ik dat het slapenstijd is; buiten is het heerlijk rustig, enkel de geluiden van de nachtbeestjes zijn te horen. Dit was een heel leuke dag!

5: Kilometervreten

